

len är att regeringen i största allmänhet arbetar för "småfolkets" intressen, och denna paroll antas kunna överrösta kritiken av de många faktiska misstag av vilka alla, och icke minst arbetarklassen, blir lidande. Vanan att rösta med ett socialistiskt parti, ett arbetarparti, förutsättes vara så djupt rotad att praktiskt taget inga tänkbara misslyckanden kan rubba den. Den misstro till väljarnas intresse för och förmåga att sätta sig in i särskilda sakliga frågor som bildar bakgrunden till detta sätt att tänka kan emellertid visa sig vara lika svagt grundad som regeringens förutsägelser rörande den ekonomiska utvecklingen under de gångna åren. Då enighet partierna emellan råder om socialpolitiken och om skattepolitiken för de mindre bemedlade — de områden där klassynpunkter tidigare gjorde sig starkast gällande —, måste den insikten småningom bryta igenom att en statsstyrelse som befrämjar produktionen och därmed välståndshöjningen är det huvudsakliga villkoret för en fortskridande förbättring. Det är på denna punkt den socialdemokratiska regimen brustit, och det är här som en förändrad inställning bland väljarna kan vinnas med stegrad upplysning. På saklig information i dessa ämnen kan oppositionen nu i högre grad än någonsin förr med förtröstan inrikta sitt arbete.

21/3

En spontan reaktion bland fackföreningarna

håller enligt uppgift på att organiseras till regeringens förmån. Som vanligt gäller det främst att skydda de hårdast angripna ministrarna. Då den borgerliga oppositionen främst kritiserar sådana statsråd som visat uppseendeväckande oskicklighet eller extrem brist på samarbetsvilja, blir resultatet att särskilt sådana medlemmar av regeringen uppmuntras genom resolutionsväsendet. Det påstås rent av att på detta sätt de som blir starkast angripna och alltså främst gynnas av resolutionsapparatens vinner den största populariteten. Måste man verkligen befara att hrr Möller och Gjores trängs i bakgrunden, därför att de åtnjuter allmänt förtroende?

21/3

Officiella siffror för de senaste ryska valen

har nu publicerats. Ur den enda synpunkt som rimligen kan anläggas är siffrorna säkerligen de vackraste i världshistorien. I de flesta sovjetrepubliker växlar valdeltagandet mellan 99,95 och 99,99 procent. Av rösterna har i regel från 99,3 till 99,9 procent gått till den officiella listan. I någon mån utgör det för några år sedan erövrade Litauen ett undantag: valdeltagande 97,9 procent, med 98 procent av rösterna på den officiella listan. För att rätt värdesätta dessa siffror bör man komma ihåg att ett valdeltagande på 90—94 pro-

cent är det högsta som uppnåtts i demokratier med röstplikt, att ett par procent av väljarna brukar antas vara urständssatta att rösta på grund av sjukdom (i Sverige ligger mer än en person på hundra på sjukhus) samt att icke ens Hitlers Tyskland eller Mussolinis Italien lyckades mobilisera mer än omkring 95 procent av väljarna. Ryssland har med detta val satt nytt rekord både i fråga om fysisk friskhet och politisk livaktighet. Man måste anta att i de bäst ordnade områdena endast de som dör på valdagen eller dagen därpå uraktlåtit att rösta.

bl
raft
fi
Sc
v
i
s